

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

Το Μυστικό Πρόγραμμα

Αν οι Νόμοι «Είναι», πρέπει να υπάρχουν κάπου εγγεγραμμένοι και η δράση τους να πιστοποιείται μέσα από κάθε κινητικό φαινόμενο.

Κινούνται όλα, επειδή οι Νόμοι είναι «δυνάμεις» ενεργοί. Δεν υπάρχει καμιά μορφής κίνηση έξω από τον Νόμο. Όμως υποστασιακά, ο Νόμος «κατοικεί» μέσα στο Ακίνητον.

Επειδή το Ακίνητον είναι η «Νόησις Νοήσεως», ο Νόμος είναι η εκδήλωση του. Αλλά και η ενέργεια του Νόμου απαιτεί πλαίσιο Ακινήσις, Σταθερό Πεδίο Υποβάθρου.

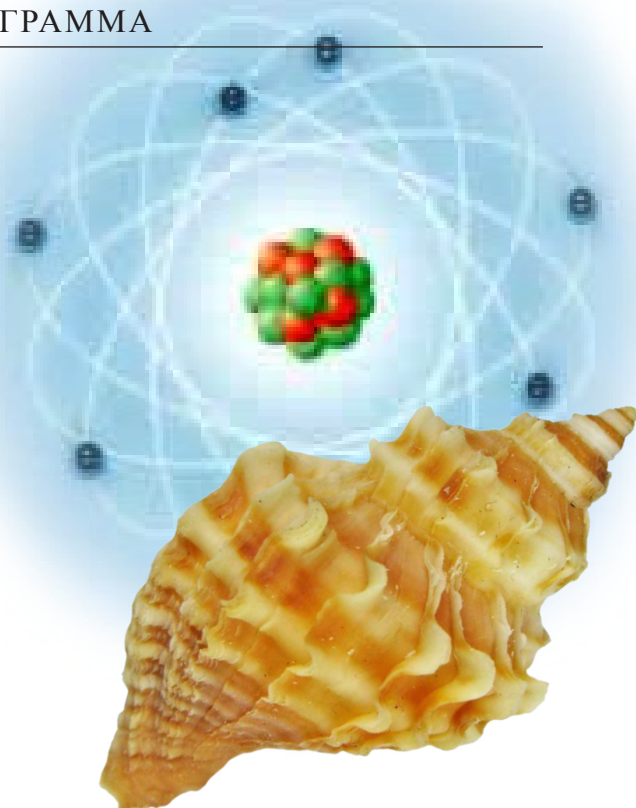
Ότι κινείται, επειδή υπόκειται στο Νόμο, μεταφέρει μαζί του το πρόγραμμά του. Αυτό το πρόγραμμα είναι ακίνητο. Αν το πρόγραμμα εκινείτο, δεν θα ήταν πρόγραμμα.

Κανείς δεν μπορεί να «δει» το Νόμο, αλλά και κανείς δεν μπορεί να ζήσει, έστω για μια στιγμή, έξω απ' την κυριαρχία του.

Ένα πρόγραμμα για να υπάρχει, πρέπει να «είναι». Αν «είναι», πρέπει να περιλαμβάνει στη δομή του όλους τους Νόμους που θα εφαρμόσει. Άρα το πρόγραμμα και οι Νόμοι γίνονται ΕΝΑ, όταν πρόκειται π.χ να κινηθεί ένα ηλεκτρόνιο ή ένα πρωτόνιο.

Εδώ λοιπόν παρατηρούμε, ότι ενώ το πρωτόνιο κινείται, το Πρόγραμμά του είναι σταθερό, ακίνητο. Με λίγα λόγια, το κινούμενο διέρχεται του σταθερού προγράμματος και ποτέ το πρόγραμμα δεν ακολουθεί το κινούμενο.

Πιο απλά. Η Γή, κινείται σε τροχιά γύρω από τον ήλιο. Αυτή η τροχιά εκτελείται με βάση ένα πρόγραμμα εφαρμογής απείρων Νόμων. Οι Νόμοι υπάρχουν, είναι οντότητες σταθερές αλλά ακίνητες, επί ακινήτου πλαισίου. Η Γη τους διέρχεται αλλά δεν τους επηρεάζει. Ακολουθεί σε τροχιά αυτό που οι Νόμοι της επιτάσσουν.

... το υλικό από ένα όμορφο θαλασσινό κοχύλι, αποτελείται από το ίδιο νοητικό υλικό του Ακινήτου.

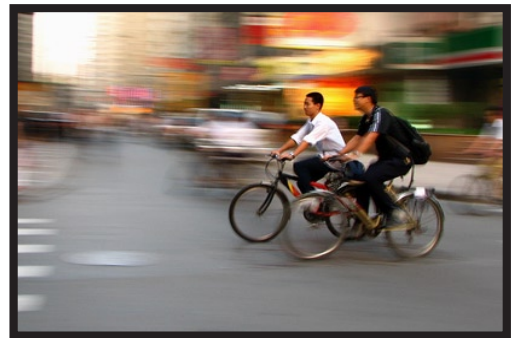
Από την άποψη της Ενότητας και της Ολότητας, το είναι του κόσμου στον Εμπεδοκλή, γίνεται δεκτό σαν κάτι Ακίνητο και Αφθαρτο, όπως ακριβώς το προσδιορίζει ο Παρμενίδης.

Επομένως διαπιστώνουμε ότι ενώ ένα σώμα κινείται, κινείται «εντός ακινήτου».

Άρα, ότι κινείται διέρχεται πορεία εντός ακινήτου Νομικού πλαισίου.

Επομένως η Κίνηση, είναι μια ιδιότητα της Ακινήσιας.

Ταυτόχρονα όμως, αφού η Ακινήσια συγκροτεί, συντάσσει και εφαρμόζει τους Νόμους, τον σχεδιασμό και το Πρόγραμμα εφαρμογής κάθε κινητού πράγματος μέσα στο Σύμπαν, η Ακινήσια αποτελείται από ολοκάθαρη Νόηση.

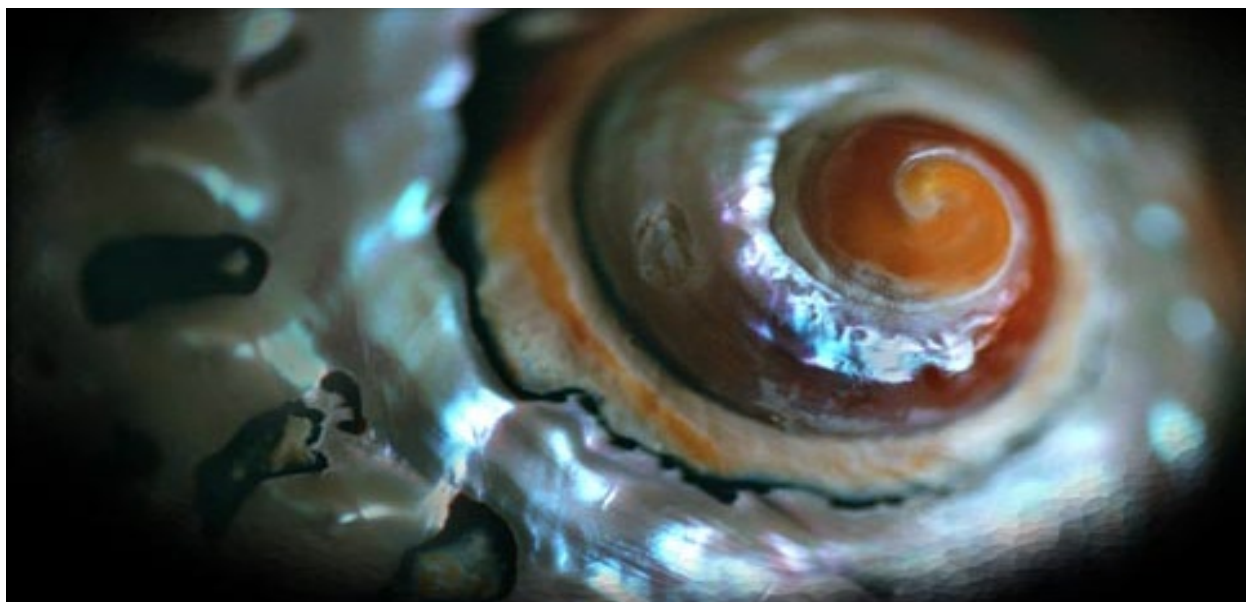

Όμως, αυτό που κινείται, για να μπορεί να ακολουθήσει το πρόγραμμα που του καθορίζει η Απόλυτη Νόηση, δηλαδή η Ακινήσια, πρέπει να ταυτίζεται νοητικά με το «είναι» της. Αν δεν ταυτίζεται νοητικά, αν δηλαδή δεν προέρχεται από το «είναι» της Νόησης του Ακινήτου, τότε δεν μπορεί να ακολουθήσει το πρόγραμμα κινήσεώς του και καταρρέει.

Άρα, το «είναι» κάθε κινητού πράγματος, π.χ. το υλικό από ένα όμορφο θαλασσινό κοχύλι, αποτελείται από το ίδιο νοητικό υλικό του Ακινήτου.

Όμως, αυτό το «είναι» κάθε κινητού πράγματος, όπως λέει ο Αριστοτέλης, αποτελείται από μια σύνθετη ενότητα της ύλης και της μορφής. Τόσο η ύλη όσο και η μορφή είναι αγέννητες, ισχυρίζεται ο κορυφαίος σοφός! Πράγματι είναι αγέννητες, δηλαδή αιώνιες, γιατί και οι δύο προέρχονται από το είναι της Ακινήσιας που αφορά στο νοητικό υλικό της, που είναι αγέννητο και αιώνιο.

Αυτό το νοητικό υλικό σχηματίζει, μέσω νοητικών «βρόγχων», βασικά δομικά στοιχεία του

Σύμπαντος, που είναι τα πρωτόνια, τα νετρόνια και τα ηλεκτρόνια, που και αυτά με την σειρά τους, μέσω πάντα νοητικού σχεδιασμού και νοητικών δομών, σχηματίζουν τις 92 βασικές χημικές ενώσεις, οι οποίες κάνουν το Σύμπαν να υπάρχει και «να είναι αυτό που είναι».

Από την άποψη της Ενότητας και της Ολότητας, το είναι του κόσμου στον Εμπεδοκλή, γίνεται δεκτό σαν κάτι Ακίνητο και Άφθαρτο, όπως ακριβώς το προσδιορίζει ο Παρμενίδης. Αλλά η συνείδηση της πραγματικότητας στις μεταβολές των μερών, που γεννά την ανάγκη αποδοχής του «γίγνεσθαι», είναι συμφώνη με την Κοσμολογία του Ηρακλείτου.

Η Δυνατότητα της Κίνησης δεν συνιστά Πραγματικότητα. Αντίθετα συνιστά ψευδαίσθηση. Η Μοναδική πραγματικότητα είναι μόνον το Ακίνητον. Οτι είναι κινητόν θεωρείται ότι είναι έμφυχον μέσα από με την Ουσία του Νοητικού Υλικού που συνιστά την Μορφή του. Αφού η βάση της Ουσίας της ψυχής μιας εμβίου Μορφής είναι το Ακίνητον, αυτή η Μορφή σε οποιαδήποτε κινησιολογική κατάσταση κι αν ευρίσκεται, δύναται να θεωρηθεί ως Αιώνια.

Είναι επίσης Αιώνια, διότι αποτελείται από Μορφή, της οποίας το υλικό είναι Νοητικό.

Η Δυνατότητα της Κίνησης δεν συνιστά Πραγματικότητα. Αντίθετα συνιστά ψευδαίσθηση.

Τα πράγματα του κόσμου μπορεί να εξηγηθούν, μόνον σε σχέση και σύγκριση με το κορυφαίο ον της Δημιουργίας, που είναι ο Άνθρωπος.

Ο Άνθρωπος είναι το μοναδικό όν μέσα στο γνωστό μέρος του Σύμπαντος που μπορεί να «γνωρίζει» το σύνολο του κόσμου, όπως είναι εγγεγραμμένο μέσα στο Ακίνητον.

Το πρόβλημα είναι ότι ο άνθρωπος δεν συνειδητοποιεί ότι «κατέχει» εκ της Ουσίας του την παγκόσμια Γνώση, που είναι ο κόσμος των Ιδεών και των Αρχετύπων και ότι, ο μοναδικός τρόπος για να πλησιάσει σ' αυτό το πεδίο της Γνώσης, είναι να αγωνισθή να συλλάβη την μέθεξη του Κινητού και του Ακινήτου μέρους της υπόστασής του.